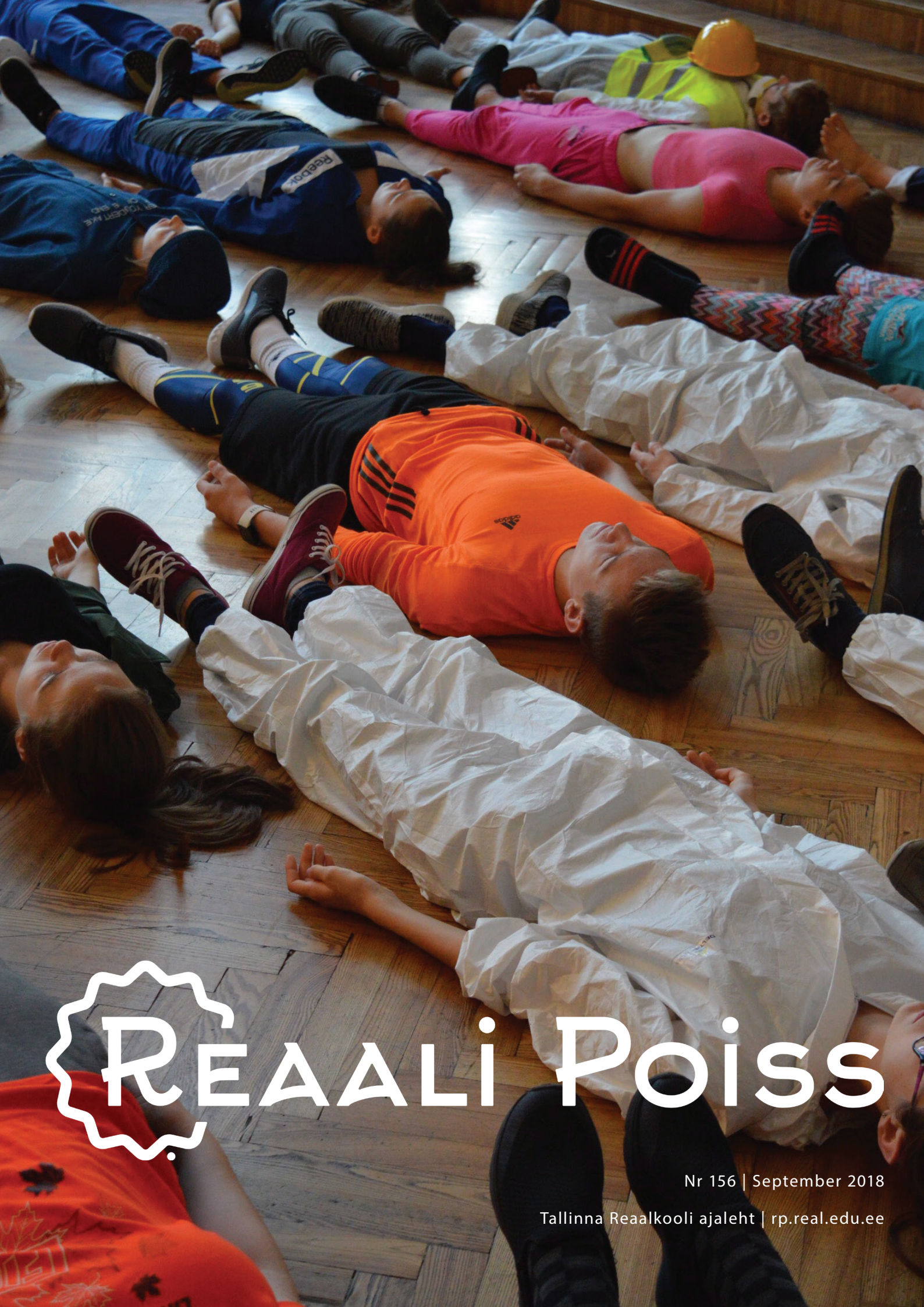

REAALI Poiss

Nr 156 | September 2018

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

TERE TAAS, ARMSAD REAALIKAD!

Jälle on selja taga pikk, erakordselt soe ja meeldejääv suvi. Alanud on kool. Tegelikult on see lehe ilmumise ajaks juba kestnud terve kuu. Selle aja jooksul on uutest kümnendikest saanud inimesed, tehtud esimesed kontrolltööd ning loodetavasti on keegi 135. lennust alustanud ka UT kirjutamist. Koolialguse väikene ootus ja elevus on kadumas ja tekkinud on rutiin, mille toimel aeg lausa lendab ning igal pühapäeva õhtul mõtled, kas nädalavahetus üldse oli või kujutasid sa seda ainult ette. Nagu õpetaja Martin Saar meile 10. klassi alguses ütles: „Praegu on september, varsti on jõulud, siis on jaanipäev, siis jälle jõulud, siis jaanipäev ja nii edasi... Ja varsti ongi need kolm gümnaasiumiaastat läbi ilma, et te arugi

PRESIDENDI VEERG

Esimesed seitse aastat minu kooliteest möödusid vaevaliselt ja piinarikkalt, sest seljas kantav koorem oli oi-oi kui raske. Iga hommik võtsin kaasa kolm-neli õpikut, töövihikut ja niisama vihikut. Pinali, mis oli pungil täis värvipliiatseid, vildikaid ja harilikke. Joonlaua, paar mappi (iga aine jaoks eraldi), toidu (sest koolis süüa ei saanud). Rahakoti, mille seest võis parimatel aegadel 25-kroonise, aga vähemasti ühe kümne- või paar viiekroonist paberit leida, võtmed ja viimaks taskurätikud, sest sitt suusailm pole Eestis mitte sugugi uus nähtus.

Ajapikku hakkasid koolikotist välja jääma vildikad ja värvipliiatsid, sest iga järgnev aasta tuli neid kasutada aina vähem. Kuna töölehti annab ka vihikute ja õpikute vahel hoida, kadusid mapid ning viimaks jäi koju ka joonlaud, sest pinginaabril oli see alati kaasas ja kaks tükki laua peale oleks ju lausa kilplaslik. Ühel hetkel muutusid ka kupüüride summad rahakoti sees väiksemaks.

Mida aeg edasi, seda vähem tuli kaasas kanda õpikuid. Töövihikud muutusid õhemaks ja mõnes aines kadusid

saaks.” Ja nii see tõesti on. Kahjuks või õnneks – seda valib igaüks ise.

Selaastal on ka palju uut, nagu alati. Lisaks uutele gümnasistidele, seitsmendikele ja esimese klassi jütsidele on kool endale juurde saanud hulga uusi õpetajaid, kellega saate lehes kindlasti tutvust teha. Ka Reaali Poisi toimetuses on värsket verd ning uusi ideid ja uue peatoimetajana asub ametisse Margareta. Ja ka sinul on võimalus olla osa sellest kõigest uuest! Kui sulle meeldib kirjutada, inimestega suhelda, jahmatada teisi oma originaalsete ideedega ja üleüldse olla veidi aktiivsem kui keskmine reaalikas, siis Reaali Poisi toimetuses on just midagi sulle! Kui sa kasvõi korra mõtlesid, et mõni neist punktidest kirjeldas sind, siis oled väga oodatud Reaali Poisi toimetuse suurele oktoobrikuu koosolekule (Kuupäev täpsustamisel. Jälgi 2. korruse teadetetahvli). Kui ei julge, võta

sõber kaasa ja tule ikka. Nagu alati, uuel aastal uue hooga, nii ootame ka kirjutistes ideede värskest ja kõrget mõttelendu!

Tegusat uut aastat kõigile!

Kirke ja
Margareta

ülepea. Põhikooli lõpuklassis sattusime klassivennaga raamatukokku ning nägime, et vastasrea arvutite taga istuvatel abiturientidel olid seljakotid peaaegu et tühjad.

„Miks teil nii vähe asju kaasas on?”

„Miks meil peaks rohkem olema?”

Nüüd olen ise jõudnud sinnamaale, et koolikottigi pole tegelikult vaja. Praegu käin kodu ja kesklinna vahet paari vihiku, ühe pastaka, rahakoti ja võtmetega, sest rohkemaks pole lihtsalt põhjust. Paralleelselt koolikoti kaalu langemisega on vähenenud ka kodutööde tegemisele kuluv aeg – kui varem anti töövihikut täita ja õpikut lugeda, siis viimaks on sellised ülesanded muutunud pigem valikuliseks. Kui tahad, tee, kui ei taha, ära tee.

Ehk seepärast ongi nii, et abiturientidel tundub olevat kergem kui ülejäänud kooliperel. Mida õpilastelt oodatakse, pole niivõrd materiaalne, vaid pigem vaimne panus. Oodatakse, et ta on tunnis kohal ja mõtleb kaasa – ülejäänut teeb vastavalt vajadusele, sest kõik pole ega

saagi olla võrdsed. Õppimine muutub mõtestatuks, sest nüüd õpib noor endale, mitte kellelegi teisele. Keskkooli esimesel päeval kõlanud tees „gümnaasium on vabatahtlik“ kirjeldab viimast kaht aastat väga hästi.

Mida aeg edasi, seda enam tunnen ma, et materiaalne panus – koolieluga tegelemine – jääb minu mõtteis samuti pigem teisele kohale. Esimesel seisab minu isiklik areng. Mis saab minust pärast lõpetamist? Kuhu ma tööle lähen? Mida ma reaalset teha oskan? Kuna vastus on enamikul juhtudel „ei tea“, tahangi viimase aasta koolis pühendada oma oskuste arendamisele. Loodetavasti leiab tee REKi eesotsa keegi, kes tahab seal olla, ja keegi, keda gümnaasium usaldab.

Head uut kooliaastat
Teie President, René Piik

HEA REAALI PERE!

Suur suvi on selja taga. Reaalkooli 136. kooliaasta on täis saanud ja 137. alanud. Tänavu alustavad esimest kooliaastat 60 uut väikest reaalkat lennumumbriga 145 ja viimast, 12. kooliaastat 104 abiturienti, 134. lend. Kokku oli meid 1. septembril kooli avaaktusel 983 õpilast, sh 443 tütarlast ja 540 noormeest ja meiega koos sõsarkooli Tallinna Kesklinna Põhikooli 313 õpilast.

Sel aastal tähistame Eesti Vabariigi 100. sünnipäeva. Nagu sellisele ümmargusele numbrile kohane, tehakse seda sel aastal igal pool suurejoonelisemalt, väljapaistvamalt kui kõikidel eelmistel aastatel. Eestlastena oleme uhked oma riigi üle – me oleme väikesed, aga siiski olemas, meist räägitakse maailmas.

Selle saja aasta sisse on mahtunud uskumatult palju edulugusid meie kaasmaalastelt, väarikaid tegusid spordis, muusikas, kirjanduses. Meie vabariigi algusaastad ei olnud lihtsad, neid tumestasid nii Vabadussõda kui oht kaotada oma asjasaavutatud vabadus, kuid

uskumatu eestlasliku visaduse ja sitkusega suutsime raskuste kiuste oma riigi luua ja seejärel ka üles ehitada. Reaalkoolil oli selles oma osa ja oleme osanud seda vääriliselt tähistada ning oma panuse ka ajaloomälu jäädvustajana andnud. Mul on hea meel, et riigi juubelist on saanud pikk sündmus ja osasaamisrõõmu on leidnud või leiab igaüks.

Ja veel tahan südamele panna, et märkaksite rõõmustada teiste inimeste õnnestumiste üle ning aidata näha ebaõnnestumiste puhul õppetunde ja võimalusi edasiseks arenguks. Talletage endasse iga ilus silmapilk, olgu siis lahkuvast suvest või saabuvast sügisest. Vaadake selja taha – pikk ja rikas suvepuhkus on küll selleks korraks jälle läbi saanud, aga ees olev koolielu pakub palju ilusat: rõõmsat taaskohtumist sõpradega, kes on suvega veidi pikemaks kasvanud, avastamisrõõmu koolitundides ja rahuldust õnnestunud tööst. Nautige iga hetke sellest, mida elu teile pakub, olge rõõmsad ja õnnelikud.

Ilusat algavat kooliaastat!

Tallinna Reaalkooli direktor
Ene Saar

Sisukord

- 2 Toimetaja, presidendi veerg
- 3 Direktori veerg & Abiturienti sõnavõtt
- 4-5 Accompany me!
- 6-7 Lähis-Ida
- 8-9 Ülikoolid
- 10-11 Uued õpetajad
- 12-13 Rets
- 14-15 Rebaseluule & Väike maja

ABITURIENDI SÕNAVÕTT – KAS TÕESTI JUBA?

Kristofer Mäeots
134C

Oh seda lõbu, oh seda nalja. Mäletan väga hästi oma esimesi nädalaid gümnaasiumis: kõik oli veel uus, rebastenädala võlud olid ääretult vahvad, tundsin end jube vanana ning uued näod vaatasid mulle igapäevaselt vastu. Kuna olin ka enne siin koolis mõned aastad veetnud, siis osa nägusid olid siiski tuttavad ning kooli peale ära ei eksinud. Ja mis nüüd on saanud? Leiangi end ootamatult kaheteistkümnendas klassis, abituuriumis.

Kuidas ma end tunnen? Segased lood on. Tunnen rahu ja rõõmu selle üle, et olen 2/3 gümnaasiumist suutnud edukalt läbida, et ma olen vastu pidanud. Isegi uurimistöö

sai üle kivide ja kändude suurepäraselt kaitstud. Kuid samas tunnen ka teatavat nukrust seetõttu, et nii vähe on jäänud, kuni olengi oma gümnaasiumiteega lõpule jõudnud.

Olen juba praeguseks kogenud mitmesuguseid emotsioone, mida kõike on keeruline väljendada. Olen kogenud pettumust, et olen pidanud õpetaja Anu Kella kultuuripäeviku esitama tähtajaliselt hiljem, mistõttu on minu hinne ka langenud. Olen tundnud suurt kergendust, kui algul võimatuna tundunud keemia kontrolltöö sai sooritatud mittenegatiivsele hindele. Olen ka tundnud ülimat rõõmu, kui kell 10.35 puhvetis või 12.25 sööklas on järjekord üllatavalt lühike olnud.

Mida ma noorematele soovitaksin? Noh, kui see uurimistöö aeg ühel hetkel kätte jõuab, siis tehke seda usinasti, muidu läheb lõpus ikka päris rõvedaks ja raskeks. Kui te mind ei usu, võite küsida minu vaeselt juhendajalt õpetaja Martin Saarelt, ka

tema sai sellest kahjuks osa. Sama kehtib ka igasuguste teiste õppeainetega, näiteks geograafia Moodle'i ülesannetega või kohustusliku kirjandusega. Päriliselt, see on tähtis. Ma isegi kahetsen pisut, et olen nõnda viimasele hetkele mõningaid asju jätnud. Muide, leidke ka õppetöö väliselt aega muude asjade jaoks, et elu huvitavamana püsiks.

Ühesõnaga, kõik ei ole veel meil, abiturientidel, läbi. Palju on juba tehtud, kuid suur osa on veel teha. Märk on vaja rinda saada, saja päeva ball on vaja maha tantsida ning need neetud riigieksamid on vaja ära teha. Ja siis oleks vaja ära ka lõpetada.

Soovin nii oma kallile abituuriumile kui ka teistele kaasreaalikele eesootaval õppeaastal edukust ja palju lõbu, sest ilma selleta ei saa! Uskuge mind, juba varsti oleme kõik jälle juunikuus ja naudime soojasid ilmasid, see aeg läheb ruttu! Kõike head!

ACCOMPANY ME! EESTIS

Natali Mutli 137B

Brigitta Ambur 137B

Laura Maria Mikenberg 137B

Maarja-Liis Engel 137B

Pilleriin Raidma 137B

Karl Johannes Tsahkna 137B

Laura Greta Kalvik 137B

Kevin Kongi 137B

õp. Egle Pihlap

õp. Riin Saar

Fotod: Erakogu

Tallinna Reaalkool osaleb koos rahvusvaheliste partneritega (Norra, Saksamaalt ja Makedooniast) Erasmus+ projektis "Accompany me!". Projekti raames toimuvad kolme õppeaasta jooksul viis õppimis- ja õpetamistegevusi hõlmavat projektikohtumist osalevates riikides, erinevatel tööelu puudutavatel teemadel. Neljas projektiga seotud kohtumine toimus 21.–29. aprillini Eestis, mil 137. lennu õpilased võõrustasid külalisi projektiga seotud välisriikidest. Igast riigist saabus siia neli õpilast ning kaks õpetajat.

Seekordne projektinädal hõlmas endas brošüüri disainimist ettevõttele, milleks osutus Baltika Grupp. Nädala alguses jaotati kõik osalevad õpilased rahvusvahelistesse rühmadesse, kuhu kuulusid kaks eestlast ning kaks välismaalast.

Projektinädala õnnestumisele aitasid kaasa Riin Saar, Egle Pihlap, Kaisa Tamkivi ning 137. lennu õpilased.

137. lennu nägemus toimumust:

Natali: Meie ülesandeks oli nädala jooksul valmistada brošüür Baltika Grupile ja muidugi üksteisega rohkem tutvavaks saada. Seoses ülesandega, käisime Baltika Moetänaval erinevaid kollektioone vaatamas ning tutvusime ettevõtte töökorraldusega. Tallinna näitamiseks

tegime tiiru vanalinnas, Eesti kauni looduse nägemiseks läksime mängima disc golf'i Kõrvemaale, käisime Jägala joal ning Anija mõisas. Üksteisega tutvudes oli väga selgesti eristatav lõunamaalaste ekstraversus ja sõbralikkus ning põhjamaalaste introvertsus.

Brigitta: Peamiselt õppisime, millest peaks brošüür koosnema, kuidas seda tuleks kujundada ning mis on selle jaoks peamised nipid. Külastasime vabaõhumuuseumit ning peatusime Kõrvemaal, kus nii mõnedki said esimest korda proovida disc golf'i. Lisaks saime edaspidiseks julgust juurde, kuna saime nädala jooksul väga palju inglise keelt harjutada.

Laura Maria: Õppisin sellel nädalal väga palju, kuid kõige enam õppisin olema julgem võõrkeeles suhtlemisel, mitte muretseda selle pärast, et midagi grammatiliselt valesti ütlen. Olen nüüd julgem suhtleja.

Maarja-Liis: Nädala jooksul sain aru, et rahvusvahelises projektis osaledes pead sa vahel olema ise aktiivne suhtleja, eriti siis, kui teised välisõpilased pole väga jutukad. Uued sõbrad välismaalt muudavad selle kogemuse eriliseks.

Karl Johannes: Võõrustasin enda juures makedoonlast ning väga tore oli külalistega vabal ajal ringi käia. Külastasime kahel korral netikohvikuid ning mängisime koos CS:GO-d, milles üks makedoonlasest noormees üllatavalt hea oli. Meeldejääd oli ka külastuskäik kinno, kus käisime SCAPE saalis "Avengers: Infinity War'i" vaatamas, kuna nende linnas kino pole. Projektiisestest tegevustest oli kõige rohkem meeltnööda disc golf. Kuigi minu grupil läks lõviosa viskeid metsa (otseses mõttes), lisas see vaid lõbu juurde.

Kevin: Arvan, et nädala jooksul oligi kõige toredam kogemus kõigiga tutvumine ja ajaveetmine. Samuti meeldis mulle Kõrvemaal oma grupiga disc golf'i mängida. Nädal läks mööda väga kiiresti ning kahju, et see ei kestnud ühe nädala asemel kaks nädalat.

Laura Greta: Kõige enam meeldis mulle selle projekti juures uute inimestega tutvumine ja ühistel üritustel osalemine. Mulle jäi kõige eredamalt meelde hüvastijätupidu, kus mängisime erinevaid seltskonnamänge ning tantsisime peale pidu kooli hoovis Joosepi pillimängu saatel üheskoos Eesti rahvatantse. Kuigi veetsime koos vaid nädala, olid meil kõigil pisarad silmis äsja saadud sõpru lennukile saates.

Töö rahvusvahelistes gruppides

Brigitta: Mõnel õhtul olid meil plaanitud ka ühistegevused ja nende hulgas oli kõige lähedam meie lõpupidu, kus sai mängitud, tantsitud, lõbutsetud ja isegi pisaraid poetatud. Samuti meeldis mulle õhtune üritus Vabaõhmuuseumis, sest kohe kui õpetaja Egle meid tantsima kutsus, tõusid kõik püsti, leidsid endale paarilise ning olid nõus kõike kaasa tegema.

Maarja-Liis: Mulle meeldis väga see, et me saime oma külalistele näidata ka riigikogu ja viia nad Pika Hermannini tippu. Tundus, et see meeldis kõigile välismaalastele, eriti norrakatele, sest samal päeval tuli Eestisse Norra kroonprints. Nad olid väga rõõmsad ning Norra õpetajad rääkisid meile nende riigi korraldusest, kuningast ja printsist. Kõige rohkem meeldis mulle aga ikkagi neljapäevane kultuurireis ja reedeõhtune hüvastijätupidu, sest seal oli kõige parem ja lihtsam suhelda. Samuti sai seal palju nalja ja kõigil oli väga lõbus.

Pilleriin: Minul oli hea võimalus võrrelda üht väga toredate saksa tüdrukut, kellega siiani suhtlen. Me veetsime mitmeid toredaid hetki lihtsalt linnas jalutades. Ma arvan, et kõige rohkem õppisin just suhtlemist sõnadeta või ümber sõnastamist, sest kui ei meenu sobiv sõna, tuli lause kas ümber mõelda või kehakeelt kasutada.

Ametlikest projektiüritusest olid kõige meeldejäätavamad vabaõhmuuseumi külastus, kultuurireis ja disc golf ning lahkumispidu, mis tõi pisarad silmanurka vist kõigil. Ma arvan, et seda nädalat ei saa lahterdada, mis meeldis ja mis ei meeldinud, sest kõik, mis sel nädalal toimus, oli kihvt ja lahe (suur tänu õpetajatele!). Ma arvan, et see jätab kustumatu jälje minu ellu ja et see nädal on ka mind mingil määral muutnud.

Järgmine ja ühtlasi viimane õpilaskohtumine toimub 16.–22. septembril Saksamaal. Õppereis on kaasrahastatud Euroopa Liidu programmi Erasmus+ projekti raames. Accompany me projekti koduleht – <https://accompanyme.eu>

Pika Hermani tornis

Osajalate nimed

Baltika Grupis

TEATEID LÄHIS-IDAST

Anna Pauliina Rumm 136A

Fotod: Erakogu

Juulis toimus rahvusvaheline bioloogiaolümpiaad, mida sel suvel korraldati Iraanis Teheranis.

Tänavu oli Eesti delegatsioon üsna suur, sest lisaks neljale õpilasele oli neli juhendajat ja kolm külalist (nende hulgas ka 10-kuune beebi). Minu meeskonnakaaslased olid Meeri Jürgenson ja Kirke Joamets Hugo Treffneri gümnaasiumist ning mu klassivend Martin Rahe.

Võib jääda mulje, et olümpiaadid koosnevad peamiselt õppimisest ja võistlemisest (muidugi ei saa ka seda eitada) ja kui hästi läheb, siis ka medali kaela riputamisest, kuid võib tõdeda, et päris nii see ehk siiski pole.

See olümpiaad oli minu jaoks väga huvitav kogemus. Esimese asjana tekitas palju uudishimu ja küsimusi korraldajariik Iraan. Arvestades praegust maailmapoliitilist olukorda ja uudistes kajastatavat, polnud ma kindel, mida oodata, ja kui turvaline see reis tuleb.

Iraan asub vanal Pärsia impeeriumi territooriumil ja on islamiriik. Naistele kehtivad ranged riietuseeskirjad, seega tuli vaeva näha sobiva riietuse muretsemiseks (pikad püksid, pikkade varrukatega särgid, peasall jms). Qatari lennujaamas lendu oodates arutasime, mis on parim viis sallid kandmiseks nii, et see pidevalt peast maha ei libiseks, ja kas meie särkidel on piisavalt pikad varrukad või mitte. Olukorda ei teinud kergemaks asjaolu, et Iraanis on väga palav. Meie reisi jooksul oli temperatuur püsivalt üle 40 kraadi ja isegi kohalikud tänavalt peatasid meid küsimustega stiilis: "Mis ime pärast te praegusel aastaajal siia tulite?!"

Rahvusvaheline bioloogiaolümpiaad (IBO) erines palju minu mõnedest senistest olümpiaadikogemustest. Olen aru saanud, et olümpiaadi korraldamine on asi, mida vaadatakse alati kergelt kriitilise pilguga – kui hästi võistlus on korraldatud, kui head on hotellid, toit, ekskursioonid jms. Olümpiaadi korraldamisesse oli panustatud palju ja tundus, et sooviti teadlikult jätta väga positiivne mulje oma riigist. Eesti meeskonnaga jõudsime

konsensussele, et ülesanded ja praktikumid olid väga hästi ja põhjalikult tehtud ning neid oli huvitav lahendada.

Igat vähegi pidulikumat üritust või tseremoniat alustati koraani ettelugemise ja hümniga, mis tundus üsna harjumatu.

Olümpiaadi

ava- ja lõputseremoonia kestsid mõlemad ligi kolm tundi, sest programmi oli põimitud kõikvõimalike kultuuri tutvustavaid etteasteid. Aeg on Iraanis suhteline mõiste: ajakava oli kergelt kaootiline ning ootamist oli palju.

Iraani kultuuris on au sees külalislahkus ning inimesed on üldiselt väga sõbralikud ja lahked välismaalaste suhtes.

Õöbisime väga heas hotellis, kus huvitav nähtus oli toateenindus. Iga kord oli tuba pedantselt korda tehtud ja isegi laokile jäänud riided ilusti kokku volditud.

Hoolimata eestlaslikust reserveeritusest, otsustasime suhelda teiste riikide esindajatega, sest osalejaid oli ligi 70-st riigist ja minu jaoks ka väga eksootilistest paikadest. (Pean siiski mainima pisidetaili, et lõpuks suhtlesime peamiselt lätlastega.) Olümpiaadid on väga hea viis uute tutvuste sobitamiseks, sest oled selleks põhimõtteliselt sunnitud, eriti kui tahad peale teoreetilist vooru mõnelt Taiwani õpilaselt õigeid vastuseid teada.

Bioloogiaolümpiaadil on oluline roll ettevalmistusel. Olümpiaad koosneb teoreetilisest osast ja neljast erinevast praktikumist. Lahkasime muuhulgas rõngusse ja määrasime taimepigmente. Võistlusel ei piisa ainult faktide ja mõistete päheõppimisest. Loogilisest ja praktilisest mõtlemisest võib palju rohkem kasu olla, sest ülesandeid peab suutma lahendada väga kiiresti. Just sellise ajanappuse poolest on rahvusvaheline bioloogiaolümpiaad kuulus ja ei olnud mõtet kurvastada kui ¼ praktikumist jäi lõpetamata või läks valesti, sest see oli üsna tavaline.

Pilt peale lõputseremooniat

Vasakult paremale: Kirke Joamets, Martin Rahe, Meeri Jürgenson ja Anna Pauliina Rumm

Eesti meeskonnale on kujunenud tavaks peale bioloogiaolümpiaadi korraldada nädalapikkune järelretk, mille jooksul reisitakse omapead ringi. Käisime matkamas Tochali mäel, mis asub kohe Teherani kõrval, ja hoolimata lõõskavast päikesest ja veepuudusest, oli see väga lahe kogemus! Edasi sõitsime Isfahani, mis asub Kesk-Iraanis ja on kuulus Pärsia arhitektuuri ja keraamikakunsti poolest. Teel Shirazi külastasime iidset Persepolise linna. Shiraz on endine Pärsia pealinn ja see oli meie retke lõpp-punkt. Shiraz asub Lõuna-Iraanis ja sealne palavus jääb pikaks ajaks meelde. Külastasime uhkeid mošeesid ja bazaarid. Bazaarid on suured turuhood, kust saab osta enam vähem kõike alates safranist ja lõpetades pärsia vaipadega. Iraanlased on väga uhked oma toidukultuuri üle. Tuleb tõdeda, et iraanlased söövad väga palju ja väga rammusat toitu – lõpuks tundus mulle tervislikum valik süüa kolm viimast õhtut õhtusöögi asemel jäätist või kooki. Iga toidukorra juurde kuulub palju liha ja magustoiduks alati erinevaid tarretisi. Sealset toidukultuuri võibki kõige paremini kirjeldada sõnadega "palju liha ja tarretist". Meie meeskonnast olid kaks võistlejat taimetoitlased, seega tuli menüüga näha korralikult vaeva või leppida lihtsalt riisi ja juurikatega.

Reis oli üldkokkuvõttes väga huvitav ja Iraan jääb meelde kui suurte vastuoludega riik, kus on palju minu jaoks arusaamatut, kuid ka palju üllatavat ja ilusat. Mul on hea meel, et sain Iraanist isegi paar tuttavat.

Peresepolise varemed

Eesti delegatsiooni noorima liikme kohtumine kohalikega Persepolis

KAARDISTATUD: 133.LEND

Mirel Mesila vil!133

Fotod: Erakogu

Iga mööduv aasta pigistab suve aina tihedamaks ja väiksemaks kokku ning juba jälle koguneb koolipere meie nõnda armsaks saanud viisnurksele staadionile. Aeg oleks nagu seisma jäänud – just äsja lõpes sealsamas kooliaasta lõpuaktus. Ka kooliseinte vahel on kõik justkui vanamoodi: absoluutselt igale poole tormavad jütsid, puhvetini ulatuvad sööklajärjekorrad ja läbimatud trepikoridorid. Koolimaja elab nagu ikka, kuid ometi tundub nii mõnelegi, et midagi on puudu. Ootamatult ei kohta enam puhvetirivis, garderoobis ega koridorides paljusid tuttavaid nägusid, kellega veedeti rohkem või vähem ühiseid aastaid nende samade seinte vahel. Järjekordselt on ellu astunud üks lend, seekord numbriga 133. Oligi aeg meist puhata ja teha ruumi uutele talentidele. Küll need “tühjad kohad” piisavalt kiiresti täituvad.

Kogusime kokku väikese statistikalaadse toote verivärskete Reaalkooli vilistlaste eluvalikutest, et tuletada meelde, et ega me ju kuhugi lõplikult kadunud pole. Viska pilk peale, millistesse Eesti ja maailma nurkadesse nad oma tiivad sirutasid! Teadagi, on igas maailmas sadamas vähemalt üks reaalikas.

(NB! Need siin on vaid käputäis kõigist põnevatest erialadest, mida õppima mindi. On lootust, et järgmistes lehtedes saab neist veel lugeda!)

Andreas Ignacio Hinojosa vil!133C Arhitektuur ja linnaplaneerimine

Mul polnud alguses õrna aimugi, mida edasi õppima minna ja kas üldse minna. Kindel olin vaid selles, et kaitsevägi pole kohe kindlasti minule. Sirvides igasugu ülikoole ja erialasid hakkas

silma mulle välisarhitektuur ja linnaplaneerimine EKAs. Olen peaaegu pool oma elust tegelenud tõukerattaga sõitmisega ja sõites kasutan ma linnaruumi oma rulapargina. Rulapargis on “obstaaklid” mõeldud ekstreemsportlastele sõitmiseks, mis ei paku niisugust pinget kui linnas näiteks käsipuid libistada. Seega sobis arhitektuurieriala just mulle, sest seda eriala õppides oleks mul võimalus lõpuks ise kujundada ümbritsevat keskkonda, milles me enamiku oma ajast viibime. Idee sellest, et mul on võimalik luua midagi püsivat, luua tulevikku, tundub meeliülendav, ja seetõttu olen otsustanud seda teed pidi minna.

Helen Rätsepp vil!133C Kohtuekspertiis

Tänapäeval on tohutult võimalusi õppida erinevaid erialasid, erinevates riikides, erinevates keeltes. Otsimine ning otsustamine võtab meeletult aega ning vahel tundub, et ei suudagi leida seda päris õiget. Eriala valik oli minu jaoks raske – mul on alati olnud ähmased ideed, mis erialad mind võiksid huvitada, kuid ei midagi konkreetset.

Internetis korda sajandat ülikoolide programme uurides sattusin juhuslikult Lausanne'i ülikooli kodulehele ja sealtsi programmi science forensique – forensic science ehk eesti keeles

Helen Rätsepp

kohtuekspertiis. Programmi sisu uurides tundsin ära, et see võiks mulle sobida. Õppeprogramm on väga mitmekesine, sisaldab palju praktilist õpet, keemia, bioloogia ja füüsika laboreid, meditsiini, informaatikat jne. Lisaks õpitakse ka kriminalistikat ja kriminaalõigust. Kuna Lausanne'is on õppimine prantsuse keeles, siis püüdsin kohe leida ingliskeelset sama sisuga programmi. Leidsin aga mõned üksikud ülikoolid USAs ja Suurbritannias, millest ükski ei kutsunud nii tugevalt kui Šveits. Otsustasin siiski kandideerida Lausanne'i ülikooli ning hakkasin kevadel võtma prantsuse keele eratunde, et valmistuda

Andreas Ignacio Hinojosa

ülikooli nõutud B2 keeletaseme eksamik. Tagavaravariandiks jätsin Tartu Ülikooli.

Kui prantsuse keele B2 eksam juunikuus edukalt sooritatud sai ja ülikoolist saadeti vastuvõttu kinnitav kiri, tuli hakata tegelema Šveitsi kolimisega ning sellega seotud bürokraatiaga. Kuna Šveits ei kuulu Euroopa Liitu, on kogu asjaajamine parajalt keeruline – esmalt on vaja taotleda elamisluba, selleks on omakorda vaja esitada mitmeid erinevaid dokumente. Kuna Lausanne asub prantsuse keelt kõnelevas kantonis (piirkonnas), siis toimub kogu asjaajamine prantsuse keeles. Digiallkirja ning interneti teel asjaajamist Šveits ei tunne. Juba elamise leidmine oli paras kunsttükk, kuna ühiselamut UNILil ei ole ning üürikorteri leidmine on eriti just välismaalastele keeruline.

Õppimine hakkab toimuma prantsuse keeles, mis on esialgu hirmutav, aga arvan, et siiski teostatav. Õppeaasta algab kohe varsti 18. septembril. Ootan juba kooli algust ning uute õpingukaaslastega kohtumist. Palju edu kõigile eriala valikul!

Paul Silm vil!133B Tehisintellekt

Õpin Hollandi linnas Groningenis tehisintellekti. Valikuks osutus see üsna kaootiliselt, enne jõuluvaheaga polnud õrna aimugi mida edasi teha. Ma ei tundnud vajadust kohe õpinguid jätkata, kuid aasta aega pausi ei tundunud ka just eriliselt ahvatlev. Seega olin enam-vähem tuttav Eestis pakutavaga, teadsin, et eraldi programmi tehisintellekti jaoks pole. Esialgu oli plaanis õppida kas IT-d või TTÜ-s integreeritud tehnoloogiat. Integreeritud tehnoloogia tundus valikutest parim, kuid see ei sobinud kõige paremini minu sooviga üksi elama minna. Huvi välismaa vastu tõusis alles siis, kui klassivend tegi nimekirja maailma top 200 koolidest, kus on ingliskeelne programm IT vms jaoks. Võtsin selle nimekirja ning välistasin kallid, kauged või muidu mittesobivad riigid/koolid. Sõelale jäid vaid Šotimaa ning Holland ja kuna ma Edinburghi sisse ei saanud, jäid alles vaid Delftis Computer Science ning Groningenis Artificial Intelligence.

Paul Silm

Delft oli küll koolide nimekirjas eespool ning tehnilisem, kuid sealne kursus pole sugugi nii laiahaardeline kui Groningenis. Siinne õppekava sisaldab programmeerimist, psühholoogiat, lingvistikat ja filosoofiat. Õppekavale ise veel hinnangut ei oska anda, küll aga olen väga rahul Hollandi ja Groningeni valikuga: rattakultuur ja rahvusvaheline seltskond on super! Kui kellelgi on mõttes ka Hollandisse tulla, tuleb varakult kandideerida, sest kuigi tähtaeg on kevadel, on majutusega üha keerulisem seis terves riigis ja mida varem alustada, seda ebatõenäolisem on kodutuks jääda.

Helena Tõnisma vil!133A Psühholoogia

Mina alustasin oma ülikooliteed Tallinna Ülikoolis psühholoogia erialal. Pisut ebatavaline ühe Reaali vilistlase kohta, mistõttu olen pidanud lugemat arv kordi vastama

küsimusele, et miks just psühholoogia ja miks just Tallinna Ülikoolis. Teatavasti oleks mul võimalus olnud kogu kambaga kaasa Tartusse minna sama eriala õppima, kuid otsustasin Tallinna kasuks. Põhjendus lihtne: kõik tööd ja tegemised vajavad just Tallinnas tegemist. Mõte õppida psühholoogiat tuli mul juba tegelikult kaheksandas klassis. Alates sellest ajast oli see alati mu üks variantidest, kuid lõpliku otsuse kandideerida tegin 12. klassi lõpu poole. Minu otsuse põhjus on eelkõige koolinoored. Mul ja minu liigagi paljudel sõpradel ning tuttavatel oli kooli ajal probleeme vaimse tervisega, kuid väga vähesed pöördusid abi saamiseks professionaali poole. Seega minu missioon on muuta psühholoogia noorte seas populaarsemaks ning aidata neid läbi elu raskete etappide. Kusjuures, just hiljuti jõudis minuni 15-aastasena kirjutatud meil 19-aastasele Helenale, kus oli täpselt nii kirjas: “Mind huvitab tegelikult väga, mida ma ülikooli õppima lähen, sest hetkel peale psühholoogia ja kunsti küll midagi pähe ei tule”. Vahva mõelda, et nüüd ma päriselt õpingi psühholoogiat ja peale kõige veel kirjutan seda õigesti kah.

12

Helena Tõnisma

VÄRSKE VERI

Kelly Heleen Kaldra
135C

Kristjan Nork
135C

Fotod: Erakogu

Peale uute kümnendike on Reaalkoolis ka mõned uued õpetajad. Otsustasime neid lähemalt tundma õppida.

1. Miks valisite just Tallinna Reaalkooli?

Olle: Mulle meeldib mõelda nii, et me mõlemad vajasime just teineteist ja just praegu. Ja me valisime teineteise.

Keili: Esimene kokkupuude Reaalkooliga ulatub juba üle kümne aasta tagusesse aega, kui noore lauluhuvilisena nägin Tartus ühel festivalil Reaalkooli segakoori esinemas. Segakoori esinemine jättis hästi sügava mulje – tohutult äge repertuaar ja andekad noored ning mäletan, et uurisin isegi, mis võimalused oleks minul peale põhikooli lõpetamist Reaalkooli õppima tulla. Paraku selgus, et Reaalkool eeldab eelkõige väga head taset reaallainetes, ja kuna minul ei olnud nendega just kõige parem suhe, siis mõte jäi katki.

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias muusikaõpetajaks õppides käisin Reaalkoolis muusikatunde vaatlemas, tutvusin kooliga põhjalikumalt ja nüüd, kui avanes võimalus Reaalkoolis muusikaõpetajana tööle hakata, ei kahelnud ma hetkekski – see on väga suur au ja loodan, et siinsed õpilased mõistavad ja väärtustavad samuti, millise ajaloo, väärtushinnangute ja kogukonnatundega koolis on neil võimalus õppida.

Carina: Tallinna Reaalkool hõlmab endas väga huvitavat ajalugu ja traditsioone, kuid samas suudab olla pidevalt uuenduslik ja käib pidevalt ajaga kaasas. Reaalkooli elu on aktiivne ja tundub põnev ning nähes praktika raames Reaalkooli kollektiivi, tundsin, et ka mina tahan just sellesse kooliperre kuuluda.

Agnes: Valisin Tallinna Reaalkooli, sest nägin võimalust tööalaselt areneda ja seeläbi muutuda oma töös

veelgi paremaks. Samuti on töötamine nii pika ajaloo ja traditsioonidega koolis paeluv ja väljakutseid pakkuv.

Marko: Elu sundis töökohta vahetama ning jäi silma palju erinevaid töopakumisi. Kandideerisin ja osutusin valituks. Soovin ennast tõestada.

Anu: Mulle meeldib mõelda, et elus juhtub kõik põhjusega. Mu head sõbrad on siin koolis käinud ja mu vanaema ka. Koolis töötamisele polnud ma varem mõelnud, aga kõik on kulgenud väga mõnusalt ja sujuvalt.

2. Milline õppeaine oli koolis Teie lemmik ja milline meeldis kõige vähem?

Olle: Lemmiktund oli matemaatika tänu rahulolutundele, mida loogikaülesannete lahendamine ja konkreetsete vastuste leidmine tekitas.

Mul on kurb seda öelda, aga füüsika meeldis kõige vähem – 40 kordamisküsimust ja kontrolltöö, kusjuures minu mälupildi kohaselt oli nii kogu aeg. On võimalik, et ajaga on see mälupilt võimendunud ja et oluline mõjutegur võis olla ka suutmatuse seoseid põhjalikult endale selgeks teha.

Keili: Nii ebaoriginaalne oleks vastata muusikaõpetus :) Kõige lemmikum õppeaine oli ehk piirivalve, kõige vähem meeldis kindlasti joonestamine ja mul ei ole siiani aimugi, kuidas ma üldse selle

aineaga hakkama sain.

Carina: Lemmikaineid oli mitu – matemaatika, kunst, kehaline kasvatus ja inglise keel. Aine, mis kõige vähem meeldis, oli geograafia.

Agnes: Koolis oli minu lemmikuks kirjanduse tund, kõige vähem meeldis keemia.

Marko: Lemmikuks võiks pidada matemaatikat, füüsikat ja filosoofiat. Üldsegi ei meeldinud keemia, selles tunnis ei osanud ma isegi tehet $2 + 3 = 5$. Miks, ei tea siiani.

Anu: Ajalugu ja kirjandus olid vaieldamatud lemmikud. Kõige vähem meeldisid need tunnid, mis algasid hommikul kell kaheksa.

3. Mis on Teie lemmiktoit?

Olle: Päris õige Tiramisu kook.

Keili: Muhu vanaema puuahjus küpsetatud ahjukartulid.

Carina: Armastan India kööki, minu lemmiktoit pärineb sealt ning kannab nime Palak Paneer ehk India juust spinatikastmes.

Agnes: Minu lemmiktoit on ahjupeet kitsejuustuga.

Marko: Mädarõikane seakaala ahjupraad paraja jalapeno lisandiga. Kuna seda kuskilt ei saa, siis peab ise tegema.

Anu: Ma olen järjekordselt ebapedagoogiline, aga kõikvõimalikud magustoidud. Mingil perioodil olin täiesti kindel nagu Pipi Pikksukk, et kõigepealt tuleb ära süüa magustoit ja seejärel soolane.

4. Üks huvitav fakt Teie kohta.

Olle: Kõigist kontinentidest meeldib mulle kõige rohkem Aafrika. Olen käinud Lõuna-Aafrika Vabariigis, Namiibias,

Keili Simastel, muusika 3.-4. klass

Carina Veervald, 4a klassijuhataja

Zimbabwe ja Etioopias. Ja ma ei jõua ära oodata, millal taas sinnakanti saan.

Keili: Olen väga suur loomasõber, mina ja minu perekond toetame väga tihti abivajavate loomadega seotud asutusi. Minu koduloomadel on ka vastav ajalugu – koer on võetud Saaremaa loomade turvakodust ning väike kodutu kassipoeg leidis ise tee meie juurde. Armastusest loomade vastu ei leidu minu toidulaual juba neli aastat loomaliha.

Carina: Olen tegelenud 11 aastat iluuisutamisega ning hetkel olen iluuisutamiskohtunik.

Agnes: 2015. aasta Harjumaa „Aasta suunaja” laureaat.

Marko: Olen sündinud D-day päeval, 34 aastat hiljem. Seda päeva tuntakse ka operatsioon Neptun all.

Anu: Mulle meeldib rulaga sõita.

5. Kirjeldage interneti ühe sõnaga.

Olle: viiruslik (viral)

Keili: sõltuvus

Carina: infoväli

Agnes: ulatuslik

Marko: võrk

Anu: hädaorg

6. Mis on kõige kasutum fakt, mida Te teate?

Olle: Kinganumbri ja IQ vahel on positiivne korrelatsioon.

Keili: Kanamuna ei ole ümmargune.

Carina: Kassidel on mõlemas kõrvas 32 lihast.

Agnes: Ämblikel on kaheksa jalga.

Marko: Olen sündinud D-day päeval, 34 aastat hiljem. Seda päeva tuntakse ka operatsioon Neptun all.

Anu: “Flat Earth Society has members all around the globe.”

Marko Reedik, füüsika

Agnes Filippov, eripedagoog

Olle Selliov, psühholoog

Anu Sildnik, huvijuht

UUTE GÜMNASISTIDE VORMIMINE

Kristjan Baikov
134C

Fotod:
Karl Lainestu
Siim Laasik

Uue kooliaasta kolmandal nädalal oli meil koolis rebastenädal. See tõi endaga kooli koridoridesse värvikaid tegelasi, keda muidu Tallinna Reaalkoolis ei kohtaks. Samuti küsisin oma rebaselt, Yumalt, kes viibib Eestis vahetusaastal, mida ta selja taga olnud nädalast arvas. Lisaks jagan näpunäited tulevastele põlvkondadele.

Eelnev nädalavahetus: Iga grupp otsustas ise, kuidas teeb tutvust oma rebastega.

Esmaspäev: Rebased said hommikul esimest korda riietuda oma kostüümidesse ja tutvusid reedel esitatava *flashmob* tantsuga. Peale tunde mindi staadionile, kus toimusid teatavõistlused kõikide gruppide vahel (kokku oli 10 gruppi). Viimase mängu lõppedes sai iga seltskonda endale kaardi ja ootas ees maastikumäng vanalinnas. (Suured tänuavaldused Rebeccale, kes seda asja meil haldas.)

Teisipäev: Hommikul tuldi juba rutiinselt kell 7.30 kooli tantsu harjutama ja koolipäeva jooksul täideti oma jumalate poolt antud ülesandeid. Peale tunde ootas rebaseid ees viktoriin, mille peamiseks teemaks oli abituurium ja nende sisenäljad. (Selle juures tahaksin tänada nii ennast kui Karl Gregorit)

Kolmapäev: Koolipäev oli vaikne ja valmistuti õhtusteks koosviibimisteks. Ei tohiks unustada, et harjutati ka tantsu. (Sooviks tänada Kasparit ja Triinu, kes selle rebastele selgeks suutsid teha.)

Neljapäev: Võideldi väsimusega, seda päeva võiks lausa kutsuda vaikseks neljapäevaks.

Reede: Kätte oli jõudnud päev, mil meie rebastest pidid saama täisväärtuslikud gümnasistid – ees ootasid nii *flashmob* kui ka ristimine. Päeva jooksul tehti veel aulas proovi ja peale tunde seati sammud

Estonia teatri taha. Tants tuli välja hästi ja seega oli järele jäänud veel viimane osa rebastenädalast. Oli aeg neid ristida. (Ristimise viis läbi Erko, keda abistasid ka paljud teised.)

K: Kas sa olid enne rebastenädalat sellest midagi kuulnud?

Y: Ainus asi, mida ma kuulnud olin, oli see, et sellel on midagi pistmist retsimisega.

K: Mis olid sinu ootused selleks nädalaks?

Y: Lootsin, et selle aja jooksul saab mul väga lõbus olema ja nii ka juhtus.

K: Milline osa sulle kõige rohkem meeldis?

Y: Mulle meeldis kõige rohkem *flashmob*.

K: Mis oli sulle kõige suuremaks üllatuseks?

Y: Suurim üllatus oli minu jaoks retsipidu.

K: Kas sa tunned, et rebastenädalaga muutusid sa kellegagi lähedasemaks?

Y: Jah! Arvan, et rebastenädal tegi mind lähedasemaks paljude inimestega :))

K: Mida sa teeksid selle nädala juures teistmoodi?

Y: Arvan, et ei muudaks midagi. See nädal oli parim!

K: Kas Jaapanis on midagi sellise nädala sarnast?

Y: Kindlasti mitte.

K: On sul veel midagi öelda?

Y: Ma arvan, et see on üks mu elu parimaid mälestusi! Ma ei unusta seda nädalat mitte kunagi :)

Nipinurk:

Kui oled rebane, siis

- 1) ära vaidle oma jumalale vastu,
- 2) võta osa üritustest, isegi kui see tähendab kell 7 kooli tulemist,
- 3) teavita oma vanematele, mida sa teed ja kus sa oled (oled veel alaealine ja nad muretsevad Sinu pärast),
- 4) Ära. Jää. Haigeks (rebastenädalal),
- 5) tunne enda piire ja ole endaga aus :) (kehtib tegelikult ka jumalatele),
- 6) vinguda tühiste asjade pärast pole ka mõtet.

Kui oled jumal, siis

- 1) ära suru oma rebast,
- 2) iga rebane on võrdne, aga enda grupi omad on teistest võrdsemad,
- 3) ole kostüümiga loov ja pane oma rebane ägedalt riidesse,
- 4) jõua koos rebastega hommikul samal ajal kooli ja naudi kuidas nad tantsu harjutavad,
- 5) *flashmob* ajal mine ja tantsi koos oma rebastega, siis jääb ehk ka nende tants sulle meelde,
- 6) Läti turismireisi asemel minge koos jumalatega kinno :).

REBASELUULE

Stefan Saar 136C jumal Birgit Salistele

Birgit, Birgit, Birgit, Birgit,
 arusaamatust ei mingit.
 Su istekohta soendaks pingil,
 kui kunstiklassis seikled ringi.

Uks on lahti, külmkapp ohus,
 sinu käsk on minu kohus.
 Haigused su eest kõik kogun,
 sa pilve peal, ma paljalt rohus.

Klounindus on operett.
 Kui pea sul taob, siis mul on vett
 Teen oma võimuses kõik, et
 minuga rahul oleksid see rets.

Nädalaga teed must mehe,
 keeran elus uue lehe.
 Emme, valva mind ja õpeta,
 et kodus elusana lõpetaks.

Aleksander Noor 136C jumal Annabel Salurile

Annabel on jumalanna,
 keda rahvas kätel kannab,
 kelle hiilgus üle maa,
 särab justkui Päiksena.
 Su soove, käsklusi- neid paljusid,
 kallis jumal Saluri,
 austan, täidan ma ka siis,
 kui nendest ei saa arugi.
 Jumalale truuks ma igavesti,
 rebasena tublisti,
 alatiseks jään ma sulle,
 sest elu mõtte annad mulle!
 Parimale jumalale
 Annabelile

Liisa Arismaa 136B jumal Rene Aleksander Truutsile

Mina, väärtusetu ennast täis TIKilaps,
 luhvtitan ja köögerdan mööda Reaalkooli nagu eksinud eesel.
 Mööda Sinu kodutreppe, oo kõigekõrgem.
 Le Trouts de Renais, kel kannatust seda lugupidamatut nilbust taluda.
 Sa oma vägevuse viivuks loovutad ja
 Madalale maa peale laskud, et välja suretada laiduväärt loodrid, kelle
 ülekäte läinud eneseuhkuse oled võtnud iseenda õnnistatud kullakaalu
 tuksleva põue sisse, et see sealt graatsilise lahvatava leegiga põrgusse
 paugutada.
 Ja südikamalt kui 50-aastane Tony Hawk,
 kes tuhiseb mööda rularampe
 Hoiad meeles, et septembris ei jooks,
 vaid jalutad
 kiiruseta kui loeksid tänavalampe
 Aeglaselt, et iga tarkusetera rebasele meelde jääks
 ning sünapsid üksteisega ühenduda näeks
 ses pimedas reaalivabas hallolluses,
 kus seni vaid tikist tulnud lollused
 Oo, jumal, kui tänuväärt on Su vaev
 Su teadmiste varalaekaks põhjatu kaev,
 kuid pulli saab, ei puudu ka naer
 Must korralik reaalikas saab, küll Sa näed.

Liisbet Saar 136B jumal Rasmus Puustale

teie kõik siin kuulake
ja pilgud siia pöörake
seda kõike kuulma peab
mis mul puustast öelda head

see siin pole nalja asi
ja ma kordamast ei väsi
kunagi ei hooli muust ma
kõigist teist on parem Puusta

VÄIKE MAJA

Birgit Saliste
134B

Võttis kohe ohkama, kui jalutasin väiksesse majja pisikestega nende esimesest septembrist rääkima, minul oli ju viimane esimene. Kuid kerge mure tuleviku ees kadus kohe, kui astusin rõõmuhõiskeid täis pikapäevarühma. Valisin sealt paar noort koolikaaslast endaga kooliaasta alguse muljetest rääkima.

Kas Reaal on ootustele vastanud?

„Arvasin, et eelkool on hea, aga siin on veel parem.“
„Hästi tore. Emal oli õigus.“

Kas kool on parem kui lasteaed?

„Ei, magada ei saa.“
„On küll, mul on rohkem sõpru siin.“

Ehk siis olete palju sõpru leidnud juba?

„Jaaaaa.“
„Jaa, aga tegelikult ma teadsin neid kõiki enne juba. Eelkool, eks ole.“

Mis teie lemmiktund on?

„Kunst ja käsitöö, aga see ongi kõikide tüdrukute lemmik.“
hästi pikk mõttepaus „Loodusõpetus?“

Kuidas teile õpetaja meeldib?

„Tal on sama nimi, mis mu tädil.“
„Hästi tore ja aitab meid ja vahepeal on naljakas ka.“

Kas olete juba häid hindeid saanud?

„Me ei saa ju hindeid...“
(siinkohal vabandused minu vanamoelise küsimuse eest, ei olnud kursis uue

hinnetevaba süsteemiga)

Mida te esimesest septembrist mäletate?

„Jani-nimeline poiss näitas mulle kooli. Ükspäev söömas ma nägin teda ja ütlesin tere.“

„Kaks tüdrukut näitasid kooli ja siis ütlesid, et keemia klassi ei taha ma enam kunagi sattuda, aa ja direktori toolis sai ka istuda.“

Kas ootate juba suve või jaksate veel koolis käia?

„Ei oota, nii tore on.“
„Ma tahaks suvel ka koolis käia, saaks ujumas käia meres siis.“ **R**

ÜTLUSED

N. Sinjukina: „Meil on homme tund esimese tunni ajal. Ärge siis palun hiljaks jääge!”
Õpilane: „Pole probleemi, ma ei tule üldse.”

K.Veskimets: „Inimesed kuuluvad imetajate klassi. Nii et iga noormees võib ilusale tüdrukule tänaval ligi astuda ja öelda: „Tere, klassiõde!”

M. Somelar: „Sa üritad ka kahte asja korraga teha. Ma oleks täna hommikul selle pärast peaaegu puusse sõitnud. Üritasin kuskil Märjamaa metsade vahel Maasikule klassiruumi leida, siis mõtlesin, et otsigu ise.”

A.Talts: „Kui kõnnite, siis tõstke jalgu ka, eks ole.”

T. Reimann (tutvustab seadeldist): „...ja siin on selline gaasikamber. Kohe näha, et sakslaste leiutis.”

Marika Tammaru (meditsiini õppesuuna vedaja ITK-st): „Ma ise ka imestan, et juba on detsember, aga mul on ikka tore teid näha.”

M. Tammaru: „Ei ole minu viga, mu sekretäri viga.”

P. Karu: „Ma olen ikkagi vaadanud, et võrreldes selle ajaga, kui mina koolis käisin, on see Maa ikkagi vanemaks jäänud.”

M. Saar: „On aeg ühendada mu töö ja hobi, seega pealkirjaks läheb „SO3 sisalduse määramine valges veinis.”

M. Saar (kloori iooni kohta): „Ta on väga üksik, tahab sidet luua. Nagu vallaline teismeline.”

M. Saar: „Vegan verivorst - without the veri ja without the vorst.”

Reaali Poiss himustab õpetajate ütlusi. Palun tooge kõik vähegi vaimukad sõna- võtud meie 4. korruse postkasti või kirjutage siia:

SÜNDMUSED 2018

SEPTEMBER

- 1. kooli algus
- 3. spordipäev
- 17.-21.. rebaste nädal
- 25. õpilaste kohtumine paavst Franciscusega
- 28. Teadlaste Öö Reaalkoolis

OKTOOBER

- 2. kooli 137. sünnipäev
- 5. õpetajate päeva tähistamine
- 8. -12. REKi presidendi valimised
- 19. Sõrmuste pidu 11. klassi õpilastele

NOVEMBER

- 9. Märkipidu
- 26. Ajalooviktoriini I voor – kodanikupäev
- 28. 100 aastat Vabadussõja algusest

DETSEMBER

- 1. Tallinna ja Harjumaa vokaalansamblite konkurss „Volüüm“
- 4. Kõnevõistlus Vabadussõja relvarahu aastapäevaks
- 7. Öppursõdur Harald Triegelile mälestusküünla süütamine Siselinna kalmistul
- 17. Kontsert-etendus Salme Kultuurikeskuses
- Gümnaasiumi jõulupidu
- 20. 100 aastat Kalevlaste maleva loomisest - mälestustahvli avamine

PALJU ÕNNE!

Tuuli Talviste-Laan	04.10
Villu Raja	06.10
Hanna-Britt Soots	09.10
Lilia Kravtšenko	10.10
Geili Rehtla	16.10
Kristel Haugas	17.10
Kailit Taliaru	25.10
Tiia Luuk	25.10
Anna Daniel	27.10
Piret Otsa	31.10

Peatoimetuse

Kirke Kaur 135B
Eva Margareta Päts 135B

Kujundus

Joosep Viik vil!132
Susanna Mett 134A

Küljendus

Regita Luukas 135C

Toimetuse

René Piik 134A
Erko Olumets 134A
Brita Kärt Vähejaus 134B
Hanna Eliis Talving 134B
Birgit Saliste 134B
Iris Luik 134C
Kristofer Mäeots 134C
Kristjan Baikov 134C
Liis Liivand 135A
Hanna Kristina Käerdi 135A
Kelly Heleen Kaldra 135C

Keeletoimetuse

Tarmo Pungas 134A

Toimetuse nõuandja

Kaia Kivitoa
Mirja Särg

Aitäh

Agnes Filippov, Anu Sildnik, Carina Veervald, Egle Pihlap, Ene Saar, Keili Simastel, Marko Reedik, Martin Saar, Olle Selliov, Piret Otsa, Riin Saar, Helena Tõnisma vil!133A, Paul Siilm vil!133B, Andreas Ignacio Hinojosa vil!133C, Helen Rätsepp vil!133C, Kristjan Nork 135C, Anna Pauliina Rumm 136A, Brigitta Ambur 137B, Karl Johannes Tshahkna 137B, Kevin Kongi 137B, Laura Greta Kalvik 137B, Laura Maria Mikenberg 137B, Maarja-Liis Engel 137B, Natali Mutli 137B, Pilleriin Raidma 137B

Kaanefoto

Brita Kärt Vähejaus 134B

Lehe nr

156